

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagost)

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELÉFONO A 4115.—BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre; ESPANYA, pessetes 1'50.—ESTRANGER, 2'50

PROPAGANDA CATÓLICA MODERNISTA

Pobre Sant Josep!... I quina mane'a de fer-li aguantar la capal

La baralla en la foscor

Un humorista, En Juli Camba, ha fet, en un dels seus escrits, una frase magnífica. Ha dit que les actuals lluites del món venen a ésser una baralla en la foscor.

Ve't aquí un humorista que ha fet una frase més seriosa i més exacta que totes les frases dels sociòlegs, polítics, economistes i filòsofs que han parlat de les lluites de la post-guerra. El caràcter caòtic d'aquestes lluites els dona una terrible ferocitat i una desorientació igualment terrible. Classes i pobles, professions i oficis, es barallen a les fosques. Tothom descarrega cops i en rep. Però ningú no veu on és ni on va. I sovint el cop que un pega, cau damunt de si mateix.

Les baralles a les fosques són, alhora, les més cruents i les més inútils. No hi ha proporció entre els danys causats i els guanys obtinguts. En una baralla en la foscor, tots els que hi intervenen en surten perdent.

No vindrà aviat la claror d'un noble ideal a posar fi a la foscor tràgica? En mig de la tenebra no pot triomfar ni l'ordre que volen defensar els uns, ni la justícia que volen defensar els altres.

Igualtat davant la voluntat

No podem dir davant la llei, perquè, la llei, al menys la constitucional, està sospesa. Però en substitució de la llei fonamental hi ha la voluntat del poder executiu. Aquesta voluntat igualitaria el senyor Martínez Anido la va resumir amb una frase dita quan l'acció contra els farmacèutics: «Aquí, no hay castas».

Certament la seva persecució contra el sindicat d'apotecaris és lloable. Exercien una coacció sobre els afiliats apel·lant al terrorisme econòmic d'unes lletres firmades en blanc i d'uns boicots, per a extremar els preus dels productes farmacèutics, i això, al menys lo darrer, té una penalitat taxativa en el codi. Però no són els farmacèutics els únics executors de boicots i de coaccions pecuniàries. La Federació Patronal practica aquests medis comminatius envers tots aquells que no li ofereixen una tancada fidelitat o una extricada deixuplina.

Quan fa un any decretà aquell famós locaut, que no tingué cap altre eficàcia que els danys causats lo mateix en obrers que en patrons, comminà amb penyores extraordinàries a tots aquells que complissin les ordres del governador d'aleshores. Nosaltres sabem de cassos en els quals fou practicat el boicot patronal severament, veient-se forçada l'autoritat governativa a imposar, al seu torn, penyores als qui's negaven a facilitar mercaderies.

Doncs aquesta deixuplina, fonamentada en la coacció subsisteix. Aquesta intimidació als elements patronals continua. Se n'és per força de la Federació Patronal, i si algú intentés sortir-se'n, si algú volgués oposar-s'hi, tornarien els vells procediments coactius a tenir efectivitat.

Se sosté una doble batalla, pel respecte a la vida i pel respecte a la llibertat. El «no matareu» no ha d'ésser solament manament diví, sinó imposició humana. El respecte a la voluntat ha de tenir, també, una garantia, siguin obrers, siguin patrons els que la violentin. El professionalisme no ha d'ésser tan absolut que arreconi i persegueixi an aquells que vulguin conservar la seva independència, creient que amb ella obtindran més ventatges que sumant-se a la cooperació. Però si se prohibeix la sindicació forçosa en els obrers; prohibida ha d'ésser en els patrons.

Així ha estat imposat en els farmacèutics. Així deu ésser executat en altres agremiacions. Les ventatges de l'associació no han d'ésser acceptades per imposició, sinó per la visió clara, tangible, de les seves ventatges.

PARADOX

L'intermediari

No fa gaires dies que hi hagué a la Cambra de diputats de França, un debat sobre la qüestió de les subsistències. Gairebé tot el que en el curs del debat es digué, té plena aplicació al nostre país. Es sabut, en efecte, que les qüestions econòmiques presenten caïres generals. Un dels oradors que intervingueren en el debat, M. Belcastell, demostrà que la major part de culpa en el conflicte de les subsistències la té l'intermediari, que en els darrers anys s'ha aprofitat de les anormals circumstàncies per a augmentar d'una manera escandalosa els seus guanys. L'empitjorament d'aquesta malura l'ha portat la guerra. Però la guerra ha acabat, i l'intermediari ha prosseguit la seva obra de bandidatge.

L'intermediari; vetaquí el principal enemic. No direm que el productor, industrial o agrícola, no hagi abusat també; però l'abús més gros ha estat i és el de l'intermediari. La guerra posà de moda els guanys del cent i del doscents per cent. I ara costa de tornar als guanys moderats d'abans de la guerra. S'empeny, s'estira, s'amenaça i fins es du a la presó l'intermediari, i ni així es decideix a fer les rebaixes, proporcionades a la situació present.

N'hi hauria prou amb que l'intermediari tornés al promedi de benefici amb que s'contentava vuit anys enrera, perquè es produís una millora notable en la qüestió de les subsistències. Avui la mercaderia, passant del productor al consumidor, triplica o quadruplica de preu, degut en gran part al gros guany que s'assigna l'intermediari. El diputat francès que hem citat, calcula que, reduint els guanys dels intermediaris, en el pressupost domèstic de les famílies franceses, es faria un estalvi de més de dos mil milions de francs, només en el pa. Del blat a la farina, de la farina al pa, els guanys de l'intermediari inflen enormement el cost d'aquest aliment posat a la taula. Si el càlcul fet respecte al pa s'estengués a les altres subsistències, veuríem la formidable suma de diners que's menja l'intermediari.

La reducció dels guanys d'aquest permetria obtenir alhora dos resultats: primer, sostenir un preu de producció relativament alt, de manera que els jornals dels treballadors poguessin ésser suficients per les necessitats de la vida; segona, rebaixar el preu de venda al consumidor. En altres paraules: la justícia demana que l'excés de guany del intermediari sigui equitativament repartit entre el productor i el consumidor. Per això, contra totes les teories puerils del liberalisme econòmic, cal accentuar l'intervenció pública, amb la condició, naturalment, que aquesta intervenció estigui ben dirigida.

FULIEN

Aquest número ha passat per la censura governativa

La llei per a tots

figureu-vos que a Vallbarjaula hi han tres apotecaris, dos d'ells ganetes sense consciència i l'altre honrat i decent. Com que'ls apotecaris bruts volen guanyar el mil per cent en les medicines i encara hi posen pols del carrer en lloc de substàncies bones, el públic va a cà'l apotecari net que ho dona tot a un preu just i despatax les fórmules escrupulosament.

Els ganes no volen afluir, però com que's queden sense parròquia, han ideat un medi de robar a la gent sense por a la competència. S'han sindicat i pistola en mà han obligat a sindicar-se al bon home. Llavors han unificat les tarifes: un pessic de bicarbonat, un duro; una mica de regalèsia, deu rals; aigua destilada a pesseta la gota. I qui no tingui diners que's mori!

Afortunadament, l'alcalde de Vallbarjaula no's mama el dit i ha ficat als dos apotecaris escanya pobres a la garjola.

Nosaltres aplaudim de veres les bones disposicions del senyor Martínez Anido per a imitar al bon alcalde de Vallbarjaula. Qui la faci que la pagui, sense mirar si és un obrer que vol viure a l'esquena de les cotitzacions, o un botiguer que té les lliures de deu onces, o un farmacèutic que vol vendre l'aigua de pou a preu de xampany de Reims, o un metje que amb el bisturi a la mà ens espera per a cridar-nos: Diners o la vida!

Nosaltres voldríem que no s'aturés en aquest bon camí el senyor Governador. Fort al Sindicat que coaccioni al obrer forçant-lo a esquitxar les pessetes, però fort també a la Patronal si obliga amb menaces de boicot, als industrials que volen viure lliures de tuteles. Pallissa als que tiren quatre gotes de aigua a llet, però també pallissa i més forta als grans agabelladors que deixen pudrir els quintars de bacallà dintre els seus magatzems abans que donar-lo barato al consum. La justiciera vara de freixa deu ésser inflexible tant pels de baix com pels de dalt, igual pels de la esquerra que pels de la dreta.

Igualtat davant la Llei. Es lo menys que podem demanar els que'n les actuals lluites ens sabem mantenir serens sense deixar-nos arrossegar per irreflexius entusiasmes rojos ni per egoístes càlculs estevistes.

JEPH DE JESPU

Cada hù parla de la fira...

es circumstàncies, que són les que manen en definitiva, imposen una transformació de la Premsa.

Els diaris van reduint cada dia el seu tamany. No hi ha que dir que essent menys les planes, ha de ésser el text més limitat.

Lo de rumbejar donant per a cinc o deu cèntims una carretada de paper, s'ha acabat per ara. Temem que per ara i per a sempre.

Les empreses periodístiques que aspirin a servir als abonats i compradors els llessols impresos que venien a ésser la major part dels nostres diaris, no tindran en lo successiu altre remei que rascar-se la butxaca de valent.

Lo de imitar els diaris americans, lo de concedir al títol cent vegades més d'espai que a la notícia, lo de atraure l'atenció als llegidors valent-se de tipus fantàstics, ha passat ben bé a l'història.

El periodista que vulgui fer-se notar, haurà d'expressar l'enginy. Les martingales tipogràfiques, els truquets que l'abús havia consagrat, hauran d'ésser deixats de banda.

Hem d'alegrar-nos de l'innovació que això representa?

Penso que sí.

La primera aventatja que la reforma comporta,—i potser no la més petita,—és la esperança de que, obligats per a la necessitat, es desprenguin els directors de diaris dels redactors llanes, que com tothom sap, abunden com una mala cosa.

Un'altra,—també estimable,—la de obligar als periodistes a assajar-se en l'art difícil d'escriure curt, valent-se de les paraules imprescindibles per a dir una cosa. A abstenir-se de digressions i de comentaris que fastiguegen en general.

Saber sintetitzar, acertar a dir molt en poques ratlles, no cansar al llegidor, hauria d'ésser el punt de mira dels qui redacten els diaris, ignorants de que escriure breu és mil vegades més difícil que fer-ho llarg.

Pels qui tenim de la premsa el concepte degut, implica la reforma decretada per a la necessitat, un progrés i una comoditat.

Pels qui paguen la subscripció en vistes a la quantitat de paper que mensualment se'ls serveix, suposa el canvi un mal negoci.

A aquests, no els queda més remei que donar-se de baixa. Amb la pessetona, o els sis ralets, comprar accions del Banc de Barcelona, que no tenen preu, per a embolicar.

La Epoca es felicita també de que minvi el tamany dels diaris.

Però no pas per a que en l'esperit del orgue ministerial hi pesi cap de les consideracions que nosaltres acabem de formular, encara que aparenti lo contrari.

L'alegria de La Epoca ve de que pensa que essent els diaris més petits, serian menys els atacs dirigits al senyor Dato.

Cada hù parla de la fira...

TABER

L'IMPERI DE LA BISUTERIA

St. Josep Gloriós coronat amb pedres falses

obre Sant Josep Gloriós, resignat espòs de la Verge Maria! No'n tingué prou en passar les de Caïn durant la fugida a Egipte, que ni ara, després de 1921 anys, el deixen estar tranquil!

I tot per obra i gràcia dels vius que remenen les cireres en el ja famós negoci de Sant Josep de la Muntanya.

Celosos, sens dubte, de la «mà esquerra» demostrada pel rector de Limpías, que els ha birlat el 95 per 100 de la parròquia o de la clientela, idearen un nou cop d'efecte per a mantenir la devoció al bon i gloriós Sant Josep.

I com que el cuento de les cartes miraculoses no donava resultat, no hi ha hagut més remei que canviar de procediment o de tàctica, que pel cas és lo mateix.

I es comprèn! Segons un «lluís» desenganyat, que té gran afició a confeccionar estadístiques de caràcter «místic-charlotesc», resulta que durant l'any 1919 (del 1920 encara no se'n tenen datos concrets) en el miraculós buçó de Sant Josep de la Muntanya

—cargol treu banya

puja a la muntanya—

es depositaren 147,557 cartes, classificades com segueix:

Demanant novio, 10,534; demanant novia amb peles, 11,815; implorant protecció per a seguir fent negocis d'acaparament, 9,218; suplicant sort i pupila en la compra-venda de marcs, francs, lires i coronas, 33,719; demanant un querido amb parròquia, 69,069; demanant un aimant més «energic» i apassionat que el marit, 10,044; assumptes diversos, 3,058. Total: 147,457 cartes.

I... res, res, res...

Es a dir, res, sí... Ni un novio que convinqués, ni una xicoteta amb peles.

I com si això no fos prou, els negocis de acaparament per terra, lo de la moneda estrangera a la quinta... pasteta, i per apoteosi lo del «Banco de Barcelona» ha deixat escudats a la immensa majoria dels nostres queridos que no estan per a nous gastos.

Sols s'ha observat, i ja és algo, que de les 10,044 peticions d'un aimant més energic que l'espòs, n'han sigut ateses 9,058, lo que demostra que Sant Josep Gloriós és dels que se'n fa càrrec... de les urgents necessitats de les seves devotes.

Emperò el resultat de la martingala postal ha sigut, en definitiva, desastrós. Què fer?

I els senyors de la Junta Directiva, després

Popre Sant Josep... I quins manes de fer-li signants el cop!

de molt pensar i rumiar, decidiren coronar de nou a Sant Papitu Gloriós i Cast, patró de cels i terra, i model de marits pacients i conformats...

I encomanant-se al que fou humil i exemplar fuster de Judeu, demanen peles i pedres precioses per a la corona.

I... llamp de Déu! La *bretolada* que va a picar-se el pit a Sant Josep de la Muntanya, creient que el pare honorari de Nostre Senyor Jesucrist, com a bon fuster, no entenia en pedreria, fent protestes de pregona i sincera devoció, anaven entregant *pedres* i més *pedres* procedents de Càn Plimsaul i demés bisuterries de la ciutat dels Martínez (el Domingo i l'Anido).

I, naturalment, els de la Directiva s'han vist precisats a protestar de la barra de la colla de devots de Sant Josep de la Muntanya.

Escoltem els seus plans, plans justíssims i raonables, plans que també fem nostres, perquè per nosaltres tot lo que sigui olor o tuf de *tomadura de pelo papitesca* o *josepística*, és cosa que'ns treu de pollaguera i meix, per lo tant, les nostres més enèrgiques censures.

Veiam lo que diuen els nostres amics i companys de causa en el comentadíssim manifest que acaben de publicar:

«No obstante la voluntad de tantos donantes que, llevados de su acendrado cariño al Santo, se han desprendido de lo mejor que en su pobreza poseían, resulta muy desconsoladora la realidad. Se han recibido MULTITUD DE PIEDRAS destinadas a la corona, siendo POQUÍSIMAS, sobradamente pocas, las que pueden llamarse preciosas o buenas.»

«Hemos de coronar al que es Padre del Rey de Cielos y tierra con una diadema engarzada de piedras que no sean todas preciosísimas?»

«Hemos de consentir que cifa la frente del ínclito Patrón de la Iglesia Universal una corona pobre y sin valor real alguno?»

«No, y mil veces no!»

Ovación, oreja y rabol

I és clar que sí!

Sant Josep no pot ésser objecte de semblant escarni o burla.

No li sembla, senyor bisbe? Veritat, doctor Guillamet?

No són mereixedors de les més terribles penes de l'infern, aquests «frescales» que creuen que a Sant Josep Gloriós se l'enganya com si fos un *indio*, amb pedres falses i llautó netejat amb *pasta Amor*?

Evidentment, sí!

A veure, senyor bisbe, si es decideix a posar a rotllo a tots aquests papanates que fan servir de pantalla al bon espòs de Maria, per a fer coses lletges!

No creu, eminentíssim pastor de les ovelles barcelonines, que els nostres beatos són cent mil voltes més guasons que els de Córdoba, *la fiel Sultana*?

Veritat que s'estava millor allí, amb tot i les empipadores campanes de Sant Hipòlit, que no deixen dormir als hostes del *Simón* i del *Espana* i *Francia*?

Res, que'ls hi dóna el «¡quién vive!», o de lo contrari, entre uns i altres, no sols acabaran amb la paciència de Sant Josep, sinó també amb la fe de les quatre beates que encara queden a la ciutat d'En Pich i Pon.

I nosaltres ho repetim, com a bons i fervents devots: per res del món consentirem que's gastin bromes pesades amb el Patró de l'Església i dels marits conformats.

Visca Sant Josep!

Abaix la bisuteria!

TENU

I no és pas aquest del savi rus l'únic exemple de que podriem tirar mà, per a provar els graus de progrés i de civilització assolits per a nosaltres, amb relació a molts pobles que en matèria de *adelantos* presumeixen de poguer-nos-en donar trenta, a acabar a quaranta.

Ara mateix acabem de llegir que el teatre de la Gran Opera de Chicago, ha confiat la seva direcció a una artista eminentíssima, la diva Mary Garden.

Saben quina ha sigut la primera mida dictada per a la cèlebre cantant? La de que tothom, homes i dones, puguin anar al teatre sense preocupar-se de la indumentària.

Es dir, que a la Gran Opera de Chicago, hi seran admesos els espectadors amb la roba de que bonament disposin o tinguin a bé vestir.

També en aquest particular avancem nosaltres de bon troç el propòsit de la Mary Garden.

El fet d'anar al teatre amb la roba de carrer, no té pels barcelonins la més petita importància.

Lo essencial està en arribar tard, molestar als que han tingut interès en ésser-hi a l'hora, refregant-los les anques per a els bigotis; posar, al seure, una cama damunt de l'altra; en fumar i parlar en alta veu, impossibilitant d'escollar als que van a la representació de bona fe.

La directora de la Gran Opera de Chicago, creu potser que implica el seu determini un principi revolucionari.

Si hagués vingut un dia a Barcelona, cauria del burro.

No n'hi toca fer poc de camí per a igualar-se amb nosaltres!

Sinó pensa res més...

LES JORNADES D'EN DATO

AL LLEVARSE

—A veure... Com cada dia brilla el sol en l'ample espai? Les cases segueixen dretes i en tota sa integritat?

¿Pels carrers hi roden cotxes, i carros, i autos flamants, i motos, i bicicletes, i carretons mal pintats? ¿Les dones van amb faldilles i cossos marrons o blaus, i els homes amb gèc o brusa i pantalons curts o llargs?

¿Passen senyors que enraonen? En passen altres fumant? En passen que van amb calma? En passen d'atrafegats?... Molt bé!... Això vol dir que Espanya segueix el seu curs normal i que quan vagi a dà el «parte», podré dir: *Sin novedad*.

AL MIG DIA

—Passem revista a les notes que els missatgers m'han portat:

«Ahi es van declarà en vaga a La Puebla, a Santa Pau, a Villatraste de Abajo i a Troncoso del Pinar.»
«Han esclatat dugues bombes a l'Alcaldia de Orgaz. Tres morts, vint ferits gravíssims i l'edifici a cà'n Taps.»
«Per causes desconegudes, a la vila dels Estanys s'ha armat un motí tremendo, que ha obligat a concentrar la poca guàrdia que ronda per aquells llocs apartats.»
«L'expres de les set i mitja ha descarrilat als Plans. Víctimes, vuit: cinc pagesos, dos senyors i un capellà.»
«L'auto-correu de La Chamba, al passar pel pont del Mas, ha topat amb una pedra i se'n ha anat riu avall.»
I punt. Res més!... No és gran cosa. Això va marxant tal qual. Ara,ensem en nosaltres... Catarina!... L'esmorzar.

A L'ANAR-SE'N A DORMIR

—Estic fatigat de veres!... La tarda ha estat de trasbals. En La Cierva m'ha dit «mòmia», En Pedregal s'ha enfadat, hi ha hagut un xic de conjura, l'Alba m'ha avisat que està determinat a combatre'm, En Romanones m'ha dat una mirada d'aquelles que a un li regiren les sangs, tres governadors m'escriuen que no volen continuar i dimitiran el càrrec a primers del mes entrant... Bé!... Total, res; petiteses sense importància real. El cas és que jo governo; que el gran carro de l'Estat segueix caminant tan guapo, sense fer cas dels sotracs, i que, a pesar dels auguris dels pessimistes, tot va del modo que aquí ha anat sempre. Ja n'hi ha prou, doncs; endavant. Ara, a descansar vuit hores; demà, veurem. Déu dirà!

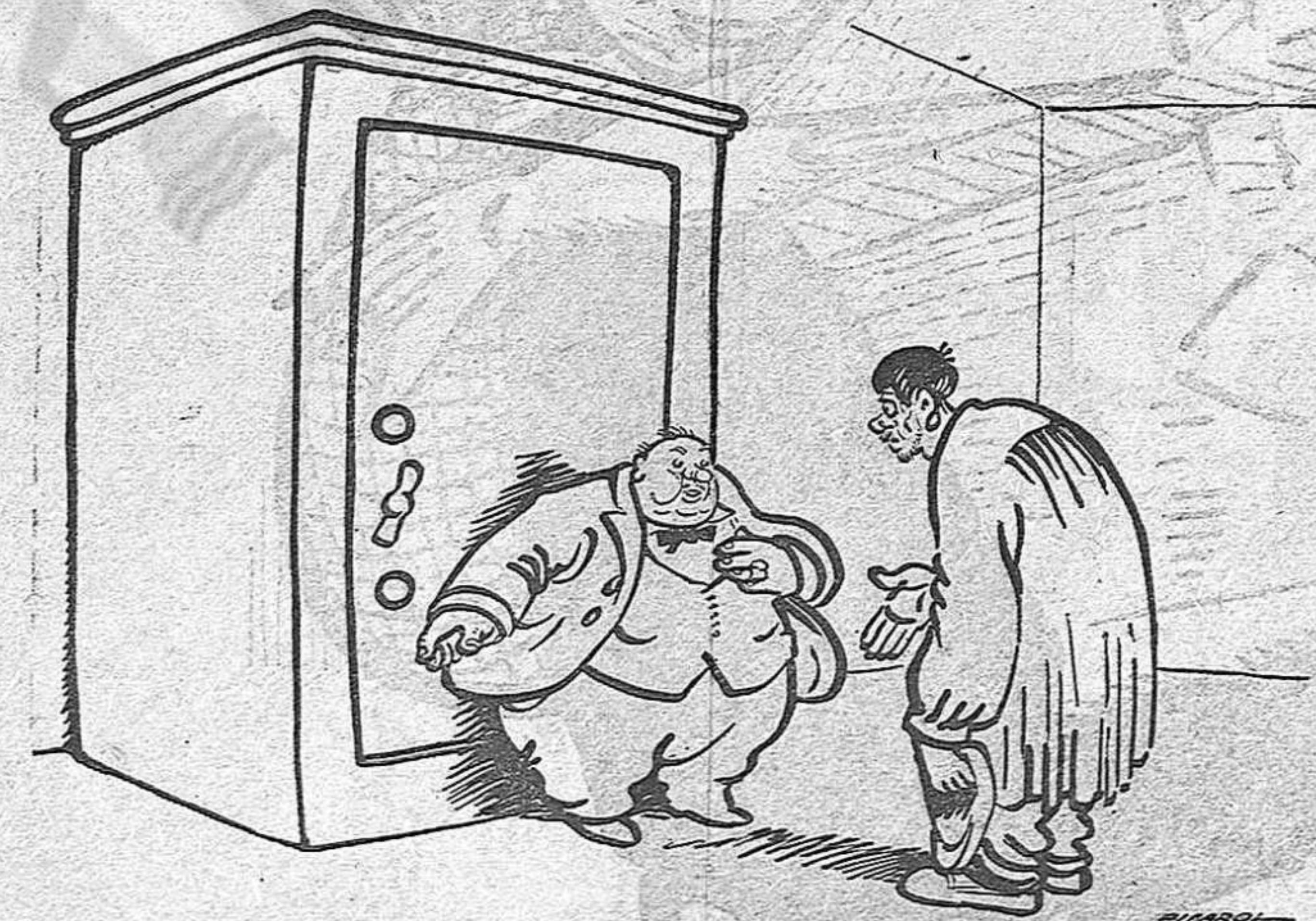
C. GUMA

De la vida irregular

Damunt les pedres del carrer, amb un braç de carro apuntat sobre el ventre, geia un matxo, esbufegant horrorosament. El carreter i tres o quatre vianants, feien lo que podien per a aixecar-lo, lliurant-lo de la mala posició que deuria fer patir considerablement a la bestiola, estirada de potes sobre el raíl d'un tramvia.

A estones feia l'adormit, emperò sovint-

Celebrant el dejuni

—Tots al carrer?... I com ens les arreglarem?...
—Ah!... feu com jo, nois. Me faig el càrrec que som a la Cuaresma, i que les Cuaresmes són llargues.

ment, com hem dit, eixia per les obertures del nas un doll d'aire tebi, quin vapor es deixetava immediatament en l'espai, reple d'una fredor matineria que acompanyava les mans a les butxaques.

Arribà un tramvia al lloc del succés ha guent se d'aturar el vehicle per fins que fos fora la nosa. El conductor deixà anar, impacient, uns mots impropis, i el carreter mal humorat li respongué com calia, armant-se un troteig de paraules groixudes que aixecaren rialles i més rialles dels espectadors.

Per fi s'aconsegui aixecar el matxo, després de les absoltes canturrejades per una colla de noctàmbuls que en tindrien més al cap que als peus.

Passà el tramvia; s'esmunyiren els voluntaris apietats, i els espectadors, incapaces d'alçar una palla. El carreter fessegui amb cerilles enceses, l'animal, per a sapiguer les nafres del seu cos; el regüarní i se'n anà carrer amunt.

Un interrogant es passejava pel nostre magí: aquell cas podia ésser fill d'una pila de motius: feblesa de l'estómac de la bestia; defecció del calçat, excés de càrrega i cansament, etcètera. I ningú es preocupa d'evitar els efectes produïts per la manca de planyença envers els éssers inferiors!

Entenem que la planyença de l'home pels irracionals deuria sentir-se amb més exaltació, córrer amb més dalit a evitar els grossos sofriments, a aminorar-los quan menys, a les bestioles que no saben fer-se entendre, doncs la consciència es rebel·la contra la condició masella de l'ésser racional en tractar-se d'esmortuir tot sofriment en els éssers sensibles.

Es dirà que primer cal evitar els dolors de l'home, i nosaltres respondrem que precisament per no estar en ple desenrotllo l'amor als consemblants, és per lo que no volem parar esment en el sofriment de quins, segons la teoria darwiniana, ho seran un altre dia.

La general idiosincràsia ens fa desmemoriats d'aquells deures elementals existents pel senzill fet de posseir raciocini, que en el present cas vol dir responsabilitat moral.

Una consciència recta acobla una colla d'amors, engrescant-se en aquells detalls que delaten una consciència paral·lela. I res li priva d'ésser prolífica.

En topar-se amb un individu de consciència embrionària, amb les escrofolles d'una pila d'imperficcions condemnades a morir, sent la animadversió natural, condemna tot procediment irregular, sembla llevar de renovació, enlluerna als altres amb l'exemple, capta pel Ideal que vol per tots els éssers l'estalvi del dolor fent lloc a l'establiment d'un regisme de vida, de salut i benestar.

J. COSTA I POMÉS

Un cas com un cabàs...

Fa temps estan discutint «els homes» —no sé si interessada o bé desinteressadament— si la dona reuneix la suficient capacitat intel·lectual per a regir els destins de l'Humanitat que fins ara semblava que només podien ésser regits pel sexe masculí.

Jo, per lo que al meu pobre criteri pugui referir-se, sempre he cregut que la intel·ligència femenina preparada igual com se prepara la masculina, pot fer lo mateix que aquesta darrera fa. Prou ens ho diu l'Història que en tot temps hi han hagut dones mascles i homes femelles (no confondre l'intenció d'aqueixa paraula) o sigui dit més clar: sempre hi han hagut dones capasses per a tot i homes per a tot incapacitats.

I sinó aquí va un botó dels molts botons que's podrien ensenyar com a mostra, per lo que a l'intel·ligència de la dona es refereix.

El fet passa en el gran Saló de Reunions d'un Gran Hotel.

La concurrència és tan nombrosa com selecta i variada; allí hi han representades varies de les moltes categories de que està composta l'anomenada alta societat. Se conversa i en aquest moment porta la veu cantant en un assumpte de que es parla i es pondera l'importància de les aigües termominerals, un Reverent Dr. X. i la senyoreta M. mestra que no té necessitat d'exercir

Nosaltres, sempre al davant

La setmana passada—per a no anar més lluny,—deiem que amb tot i la fama de atrassats que acompanya als espanyols, molts cops, quan a l'estranger hi van, nosaltres ja en tornem.

I citavem el fet de que un savi rus esdevinguí tarumba, estudiant el medi de convertir en transparents el cossos animals; de arribar a comptar els ossos que componen el mecanisme humà, desconexador el tal savi, de que als espanyols se'ns pot mirar fa temps contra claror.

BANDO

Hago saber:

Que con objeto de hacer bajar la tasa del pescado los viernes de Cuaresma, y para que todos los ciudadanos puedan comprar langostinos, lenguados, merluza, calamares, etc., a precios sumamente reducidos,

ORDENO Y MANDO

A todos los canónigos, parrocos, y curas de misa y olla de mi diócesis, se abstengan de adquirir pescado de lujo en dichos días, pudiendo, en cambio, surtirse de ternera, buey, carnero, tocino y otras aves de corral.

Yo, el Obispo

—Visca, salau!... Així hi sortirem tots guanyant.

i excelent artista pictòrica amb exercici per pura afició a l'art d'En Fortuny.

Aquell Reverent Dr. és un senyor que la neu dels anys ja li blanqueja el cap; aquesta, la senyoreta M., és senzillament entrada a la majoria d'edat.

—En el meu país—diu el Reverent Dr. X., amb veu veement i semi-sermonesca—hi ha un manantial, qual aigua ferruginosa és tan forta, conté tant ferro, que s'ha donat el cas, per haver-se acabat l'aigua usual en l'església que és de cisterna, haver-se'n d'anar a cercar de la ferruginosa per a preparar-la i posar-la a les piques d'aigua beneïta; i com he dit, tant de ferro conté aquella aigua, que al mullar-se el dit els feligresos al entrar al temple, per a senyar-se, s'han robat en que el dit mullat els hi quedava cobert amb un autèntic didal de ferro.

Rumors d'estupefacció general en tota la concurrència davant tamanya ponderació.

I aquí de l'enginy feminista.

—Caram!—exclama la senyoreta M. amb fina ironia un cop apaïbegats els rumors i passats els primers moments de sensació.—Doncs, digui Reverent Dr. X., que deu anar-s'hi amb conte amb aqueixa aigua. Perquè, poso per cas de que vostè va per aquella font, rellicsa i cau de peus dins del lloc on hi ha aigua d'aqueixa tan ferruginosa, i, és evident que vostè en sortiria amb ferradures...

Riallada general de tota la concurrència davant l'espontània contundent i significativa resposta d'una senyoreta a tot un Reverent Doctor. Aquest queda confós, atònit, els rojos colors de la vergonya li surten a son fof i esclama: rostret. La senyoreta M. somriu com una heroïna, satisfeta de la victòria obtinguda sobre tan colós contrincant...

Aquest cas com un cabàs, és rigorosament històric. Crec que no hi calen comentaris. Sols eal exclamar, mirant fit a fit al pervindre:

—Ja cal que els homes del futur se cordin ben bé les calses!...

JOAN PASCUAL

Ha dit el senyor Martínez Anido a tothom qui ha volgut escoltar-lo que està «contentíssimo del resultado del debate sobre el terrorismo».

I com que content ell, content tothom, serà qüestió de que tot Barcelona i tota Espanya reventi de satisfacció.

Diumenge a la tarda es celebrà, al Parc, un banquet de homenatge al baró de Güell.

Al Parc?

Ve't aquí perquè els lleons feren aquells bramuls tan terribles.

Devien sentir enveja al veure que només s'atipaven les cigonyes i els austrucs.

Un diputat català digué l'altre dia... parlant en castellà:

«Sucedá lo que suceda, nosotros no nos retiraremos del Congreso.»

Naturalment.

Y le creamos a Vd. a pies juntillas.

Qualsevol se retira, deixant a la menjadora cincantes peles cada mes!

Llegeixo:

«Después de haber permanecido unos días en Barcelona, regresó a Madrid el señor García Prieto.»

El señor García, potser sí que se'n ha anat. Però l'Aprieto continua a Barcelona.

Constituída, a Mahó, una «Juventud Lerrou-xista», ha sigut nomenat president un tal León. Lo que deu dir-se l'ex emperador:

—No hi ha por; al meu costat aquest Lleó es tornarà ovella, com els altres.

Diu un butlletí religiós:

«Durant l'any passat visitaren el monestir de Montserrat cent mil persones.»

D'aquestes cent mil persones, posem-hi deu mil nuvis que hi anaren a passar la lluna de mel.

Pobre Verge i quantes escenes vodevillesques deu haver presenciat.

Sinó que és negra de cara, n'hi hauria per a tornar-se vermella.

La setmana pasada morí a Barcelona el conegut poeta R. Suriñach Baell, distingit col·laborador, qui amb la seva acreditada firma havia en varies ocasions honorat els nostres Almanacs.

D. E. P.

Llegim un telegrama de Madrid.

«Ha tomado posesión del cargo de subsecretario del ministerio de Hacienda don J. Esteve.»

Un senyor Esteve havia d'ésser.

Es veu que la dinastia popular s'escampa per totes les terres hispàniques.

Felicitem-nos-en.

Amb motiu de un «boicot» recentment declarat, l'Assemblea Patronal, de Madrid, fa saber que està disposada «a una activa solidaridad, llegando a las medidas más radicales».

I an aquests «patronos» que parlen així, no hi ha ningú que'ls posi a roïllo?...

Diu un diari:

«EL PALÚDISMO EN MARRUECOS»

No deu ésser cosa d'ara.

Això del Marroc sempre ha sigut una qüestió molt paluda

Títol de un telegrama:

«EL SEÑOR DATO Y EL PAPEL»

Què diables tindrà que veure el President del Consell amb el paper?

Es referiran al paper que, a Espanya, representa el senyor de la vaselina?

Doncs, mirin que's un paper bastant d'es-trassa.

D'aquí pocs dies sortirà el

ALMANAC

de

La Campana de Gràcia

per a 1921

NINOTS SATÍRICS

TEXT D'ACTUALITAT

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olib, número 8